

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1852-08-11)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1852-08-11)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 3. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000002.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbnh. 11. Aug. 1852.

Min kiære Christian.

Jeg vil idag skrive et Par Ord til dig, fordi jeg alt siden Du reiste havde betænkt, at Du skulde have et skriftligt Farvel; og fordi det kunde blive uvist, om det ikke ved Opsættelse, enten reent udeblev, eller kom for sildigt.

— —

Jeg vilde gjerne, det skulde meddele dig noget kiært og behageligt. Men hvorfra skal jeg tage dette, da jeg nu ikke har nogen anden Kilde, end min egen Tilværelse, mit eget Indre; og her findes knap noget, som jeg kunde ønske dig at dele med mig. Jeg vilde i det mindste gjerne fornøie dig med at sige, at jeg glæder mig over det Udbytte, den Nydelse — eller den Tilfredshed, som din forestaaende Reise vil bringe dig. Men ogsaa her er der en vis Mangel paa Evne hos mig. Jeg kan ikke nok sætte mig ind i din Stemning, eller i den Trang, der synes at drive dig til et Foretagende, som dog hos dig maa være »ei blot til Lyst«. Jeg kan vel temmelig klart see, at der fattes dig noget i Livets Fylde, eller i Tilfredshed med Tilværelsen; om nu en Reise, som den, Du staaer i Begreb med at foretage, vil udfylde dig noget af et saadant Savn — om den vil avle nogen Frugt, som kan overleve den selv, og hvoraf Du kan vinde en rigere, fyldigere og kraftigere Tilværelse efter din Hiemkomst — dette er et Spørgsmaal, som kun Du selv i Fremtiden kan besvare. Gid Svaret maa falde ud, som jeg ønsker dig det! En stor Deel af den svage Rest af Livsglæde, jeg har tilbage, hviler i dit Liv; og enhver høiere Vinding af ædel og uforgængelig Natur, som tilfalder dig, er jeg lodtagen i. — —

Jeg vil nu i dette Tilfælde i det mindste glæde mig ved den Tanke, at din Helbred vil vinde betydeligt ved Reisen; og at Du deraf i det mindste vil have den Fordeel, at Du med mere Kraft og større Lethed i Vinter vil kunne i Italien fuldføre — eller giennemgaae den begyndte Skiærsild-Gang. Jeg ønsker tidt af min hele Siæl, at Du havde Ende derpaa — og paa den hele Dante, i Fald Du vedbliver dit Forsæt, at fuldføre det hele Værk paa Dansk. Jeg veed og glæder mig over, at det er et Monument, Du sætter for Sproget og dig selv; men det er dyrt kiøbt i en Alder, som din, der s. 4skulde være den bedste for egne Digterarbejder — og paa saadanne haaber jeg endnu, tilfreds med at de komme sparsomt og langsomt, naar de ere ægte og egne. Maaskee har det været godt, at saa møisommeligt et Værk, som din Dante, har lagt en Tømme paa den lyriske Production hos dig, hvis Frugtbarhed saa let kan blive baade udvandet og udtørret. Du har skrevet enkelte lyriske Digte, som jeg sætter høi Priis paa; og det hører til mine, jeg haaber tilgivelige Svagheder, at jeg engang, om jeg lever et Par Aar, og som jeg da formoder, har et endnu lidt større Udvalg, vil lade nogle enkelte af dine Poesier trykke privat i faa Exemplarer, men Splendide, efter min egen Smag.

Endnu har Du kun været faa Dage borte, og jeg savner dig daglig. Det er ikke allene din Fraværelse; det er Tanken paa, at Du gaaer saa langt bort. Jeg har en stærk Forudfølelse af Eensomheden hos mig og omkring mig, som den næste Vinter vil betydeligt forhøie. Jeg gaaer overhovedet denne Vinter i Møde med mørke Tanker, og et ofte tungt Sind — som allerede fra den forrige har fæstet sig hos mig. Meer og mere dør Livet bort omkring mig; det giælder om at bevare den indre Kiærne frisk. I Sorøe Philosophgang opdagede jeg nogle Rudera af en ældgammel mægtig Eeg, der kun bestod af et Par store, høie Levninger af Barksider, som oventil paa en Kant endnu vare forenede, nedentil dannede en Aabning — som man, saa vidt jeg erindrer, kunde gaae igiennem. Paa den ene Side skød imidlertid af Bark-Støtten, og af dens Levning af næsten formuldnet Splint eller Yderved, to friske, frodige, høie Grene i Veiret. Medens jeg stod og med stor Deeltagelse betragtede denne Olding i Sorøes nærmeste Skov — faldt det mig med eet ind, at see i den et Billede af mit eget Oldingsliv, og mine to Sønners i de friske Grene. Der staaer, tænkte jeg, mit Minde i Philosophgangen — hvortil min Erindring knytter sig meer end 60 Aar tilbage i Tiden! — —

Her har du altsaa mit Farvel fra Danmark. Din Moder vil skrive til Iselingen^{*)}, hvor Du maa hilse hvem der har noget tilovers for din trolig hengivne Fader — —

C. M.